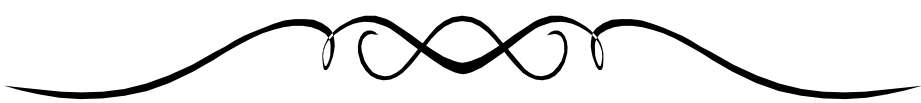

בית המדרש "תורת דוד"
ע"ש הגה"צ רבי דוד בר חן זצ"ל - רבה של שדרות,
והרבנית רות בר חן ע"ה

"תורת דוד"

השיעור השבועי
פרשת לך לך
תשפ"ד

(שנה ז', גליון מס' 313)

הספד מר, אחר הסתלקותו של רבינו הגדול

הגה"ק רבי שלמה אסולין זיע"א

שיעורי הרב אליהו בר חן

e0527191965@gmail.com | 052-719-1965

פרשת לך לך התשפ"ד

"וְהָיָה בְּרָכָה"

מאמר זה - נכתב ונמסר, כהספד מר, על פטירתו של האי גברא רבא ויקירא, מרא דכולא תלמודא, איש פלא מכוסה ומופלא, חסידא קדישא ופרישא, דודי הגה"ק רבי שלמה אסולין זיע"א¹.

אשר אורו הקדוש נסתלק מעימנו, ובהסתלקותו, חושך גדול בא לעולם.

דברים אלו שנתבארו בכאן, מבטאים את אישיותו הענקית, לפי קוצר עניות דעתי,

באשר הוא דבק במידותיו של אברהם אע"ה, להלכה ולמעשה, וכפי שנבאר בסוף המאמר.

יהי רצון, שיהיה מליץ יושר בעבור אלמנתו הרבנית שתחי', בניו ובנותיו, חתנו וכלותיו, תלמידיו הרבים ובני משפחתו, ובעד כל בני אברהם אע"ה - אשר אהבם כנפשו ממש². אמן.

"נִפְשׁוּ בְּטוֹב תְּלִין, וְזָרְעוּ יִירֵשׁ אֶרֶץ"³.

א. "וַיֵּאמֶר יְהוָה אֶל אַבְרָם, לֵךְ לְךָ מֵאֶרֶץ וּמְנוּלָדְתְּךָ וּמִבֵּית אָבִיךָ, אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאָךְ. וְאָעֲשֶׂה לְגוֹי גָּדוֹל, וְאַבְרָכְךָ, וְאַגְדֹּלָה שְׁמֶךָ, וְהָיָה בְּרָכָה", (בראשית, יב', א' - ב').

"וַיֵּאמֶר לְאַבְרָם, גִּדְעַתְּךָ כִּי גֵר יִהְיֶה זָרְעֶךָ בְּאֶרֶץ לֹא לָהֶם, וְעָבְדוּם, וְעָנּוּ אֹתָם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה", (בראשית, טו' - ג').

¹ בן הגה"צ רבי מאיר שליט"א, והרבנית שמחה שתחי'.

נלב"ע ביום ז' במרחשוון התשפ"ד, ומנוחתו כבוד בעיר אלעד.

² ויעיין עוד בצוואתו הקדושה והמרטיטה, אשר זכינו לפרסמה לאלפים ולרבבות.

³ תהילים, כה' - יג'.

ב. על הפסוק ⁴, "וַיִּדְעוּ כִּי אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם, אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם, לְשִׁכְנִי בְּתוֹכְכֶם, אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיהֶם", כתב רש"י הקדוש:

"על מנת לשכון אני בתוכם",

ובביאור דבריו הקדושים, כתב ב"שפתי חכמים", משמו של המהר"ל זיע"א מפראג ⁵:

שתכלית יציאתם של עם ישראל ממצרים, לא היתה לשם מטרה זו,

ברם, כאשר הבורא ית"ש הוציאם ממצרים, הוא נתן להם תוספת טובה, שתהא שכינתו יתברך בתוכם.

והנה, אדונינו הרמב"ן זיע"א, הביא משמו של רבינו אברהם אבן עזרא זיע"א:

שתכלית יציאתם של עם ישראל ממצרים, היתה אך ורק לשם מטרה זו, שתשכון שכינתו יתברך בתוכם של עם ישראל.

ודייק בזה הרמב"ן זיע"א:

שלפי פירוש רש"י זיע"א, השראת השכינה בתוכינו, הינה, צורך הדיוט,

ומה שאין כן, לפי פירושו של רבינו אברהם אבן עזרא זיע"א, השראת השכינה בתוכינו, הינה, צורך גבוה.

והנה, לפי פירושו של רבינו אברהם אבן עזרא זיע"א, נתקשה סבי מו"ר הגה"צ רבי משה איבגי זיע"א ⁶:

דהנה, אם השראת השכינה בתוכינו, הינה, צורך גבוה,

היה מן הראוי, שבניין בית המקדש, יהיה שייך למלאכים, באשר הם ורק הם מכירים את רוממותו יתברך,

ובשונה מבני האדם, אשר הם חומריים, ומשוקעים בתאוות העולם הזה?

⁴ שמות, כט' - מו'.

⁵ בספרו הקדוש "גור אריה", על התורה.

⁶ בספרו "ישרי לב", על התורה, (ח"א, עמודים שפא'-שפד').

והנה, כאשר ברא הבורא ית"ש, את האדם, מצינו לדבריו של רב אחא במדרש ⁷ :

"בְּשֵׁעָה שֶׁבָּא הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְבְרֹאת אֶת הָאָדָם, נִמְלָךְ בְּמִלְאָכֵי הַשָּׁרֵת,

אָמַר לָהֶן ⁸, 'נַעֲשֶׂה אָדָם'.

אָמְרוּ לוֹ, אָדָם זֶה מַה טִּיבוֹ?

אָמַר לָהֶן, חֲכָמְתוֹ מְרַבָּה מִשְׁלָכְכֶם.

הִבִּיא לַפְּנִיחִים אֶת הַבְּהֵמָה וְאֶת הַחֲיָה וְאֶת הָעוֹף,

אָמַר לָהֶם, זֶה מַה שְּׁמוֹ?

וְלֹא הָיוּ יוֹדְעִין.

הֶעֱבִירוֹ לַפְּנֵי אָדָם,

אָמַר לוֹ, זֶה מַה שְּׁמוֹ?

אָמַר, זֶה שׁוֹר, זֶה חֲמוֹר, זֶה סוֹס וְזֶה גַּמֶּל,

וְאֵתָה מַה שְּׁמֶךָ?

אָמַר לוֹ, אֲנִי נֹאֵה לְהִקְרֹא אָדָם, שֶׁנִּבְרָאתִי מִן הָאֲדָמָה.

וְאֲנִי מַה שְּׁמִי?

אָמַר לוֹ, לֶךְ נֹאֵה לְהִקְרֹאות אֲדָנִי, שְׂאֵתָה אֲדוֹן לְכָל בְּרִיּוֹתֶיךָ."

ונתקשה בזה ⁹, רבינו המהר"ל זיע"א מפראג :

מפני מה, השתבח הבורא ית"ש, באדם הראשון, מחמת שהוא ידע לקרוא לעצמו

"אדם", בהיותו נוצר מן האדמה,

והלא, כל הבהמות והחיות נוצרו מן האדמה, וכמאמר הכתוב ¹⁰, "וַיִּצְרֶךָ הַחַיָּה

אֶלֶהֶם, מִן הָאֲדָמָה, כָּל חַיַּת הַשָּׂדֶה, וְאֵת כָּל עוֹף הַשָּׁמַיִם, וַיָּבֵא אֶל הָאָדָם לְרִאוֹת

מַה יִּקְרָא לוֹ, וְכָל אֲשֶׁר יִקְרָא לוֹ הָאָדָם נָפֶשׁ חַיָּה, הוּא שְׁמוֹ?"

⁷ בראשית רבה, פרשה יז, ד'.

⁸ בראשית, א' - כו'.

⁹ בספרו הקדוש "תפארת ישראל", פ"ג.

וביאר בזה, רבינו זיע"א :

שהמלאכים, נבראו מושלמים, בידיעת א-להותו יתברך, ואף הם נשארים מושלמים בכך,

והחיות והעופות, נבראו ארציים, עם ידיעות הנצרכות להם לצורך קיומם, אך אינם יכולים להתפתח מעבר לזה,

ובשונה מהם, נברא האדם, מעורב ברוחניות ובגשמיות, ובכוחו להוציא את יכולותיו הרוחניים מן הכוח אל הפועל.

וכשהתבונן אדם הראשון בעצם ברייתו, הוא הבין, שבשונה מכולם, הוא דומה ביותר אל האדמה,

שכן, אף האדמה, יכולה בכוחה להוציא מן הכוח אל הפועל, אילנות ודשאים הבאים מחמת כוח ההזרעה וההשרשה.

והיא היא, גדלותו וגדולתו של האדם, יותר מן המלאכים,

שכן, על אף היותו רוחני וגשמי, בכוחו להעפיל אל-על, יותר מהם,

ולפיכך, השבח בו הבורא ית"ש, ביותר, שכן, הוא תכלית ונזר הבריאה.

ולפי זה, ביאר סבי מו"ר זיע"א :

שעל אף, שההגיון אומר, שהשראת השכינה היתה צריכה להיות אצל המלאכים, מחמת, שהיא צורך גבוה, ורק הם שמכירים את גדולתו ורוממותו יתברך, יותר מכולם.

מכל מקום, מכיוון שבכוחו של האדם, להכניע את החלק הגשמי שבו, ולהופכו לרוחני מאין כמותו,

אין לך, צורך גבוה גדול מזה, כאשר תהיה השראת שכינתו יתברך, בעולם הזה, אשר בו שוכנים בני האדם.

¹⁰ בראשית, ב' - יט'.

ג. במסכת עירובין ¹¹, מצינו:

"רבי פרידא, הוה ליה ההוא תלמידא - דהוה תני ליה ארבע מאה זימני, וגמר.

יומא חד, בעיוה למלתא דמצוה, תנא ליה - ולא גמר.

אמר ליה, האינדנא מאי שנא?

אמר ליה, מדהיא שעתא דאמרו ליה למר - איכא מילתא דמצוה, אסחאי לדעתאי,

וכל שעתא, אמינא, השתא קאי מר, השתא קאי מר.

אמר ליה, הב דעתיך, ואתני לך,

הדר תנא ליה ד' מאה זימני [אחריני].

נפקא בת קלא, ואמרה ליה -

ניחא לך דליספו לך ד' מאה שני, או דתיזכו את ודרך לעלמא דאתי?

אמר, דניזכו אנא ודריי לעלמא דאתי.

אמר להן הקדוש ברוך הוא, תנו לו זו וזו.

והנה, כל המתבונן במעשה זה, ישתומם:

שכן, אם היינו מסתכלים ודנים במעשיו של רבי פרידא, היינו רחוקים מלהסיק שטוב עשה,

וביותר, היינו רחוקים מלהגיע להתפעלות ממעשיו, עד כדי כך שהוא זכה לשכר רוחני כה נשגב.

שכן, לפי ראות עינינו השטחית, היינו מחשיבים את מעשיו של רבי פרידא לבטלה גדולה,

וכי בשביל תלמיד אחד, שמוחו אטום וחתום, יבזבז רבי פרידא את זמנו, ואת עלייתו הרוחנית!?

ברם, על פי המתבאר, ביאר בזה סבי מו"ר שליט"א:

¹¹ נד' ע"ב.

שאם רק נזכך את מחשבותינו, נשכיל ונבין, את מסירות נפשו והכנעת יצרו, של רבי פרידא,

ומחמת שתכליתו של האדם, להפוך את החלק הגשמי שלו לרוחני, ותפקידו, הוא, להוציא את כל יכולותיו מן הכוח אל הפועל,

אם כן, אין לך גדול מרבי פרידא, שזכה להגיע אל תיקונו ושלימותו.

ואף על פי כן, עוד עלינו לעיין בזה:

א. כאשר שאלו את רבי פרידא, איזה שכר הוא רוצה,

כתוב כאן, שרק דבר אחד הוא ראוי ויכול לקבל.

ואם כן, צריך ביאור, מפני מה, כאשר הוא בחר בהטבה של עולם הבא לו ולבני דורו,

נתנו לו גם את זה וגם את זה?

ב. מה הוא עניין ד' מאות פעמים, שלימד רבי פרידא את תלמידו?

ג. מה הוא עניין אריכות ימים ושנים, של ד' מאות שנים?

ד. כתב רבינו מרדכי הכהן זיע"א¹²:

"אברם, מְנִינְן 'מְגַר'¹³, שבא מתרח שנתגייר,

ו-'גְרָם' לו להתגייר¹⁴, ו-'רְגָם' צלמי אביו¹⁵, ו-'גְמַר' שלימות אדם ותיקונו¹⁶,

וכן 'אברם', במספר קטן 'אדם'¹⁷.

¹² בספרו הקדוש "שפתי כהן" עה"ת, בריש פרשתן (בראשית, יב' - א').

¹³ "אברם", עולה בגימטריא למניין 243.

וכמו כן, מילת "מְגַר", עולה בגימטריא למניין 243.

¹⁴ מילת "גְרָם", עולה כמניין הנ"ל.

¹⁵ מילת "רְגָם", עולה כמניין הנ"ל.

¹⁶ מילת "גְמַר", עולה כמניין הנ"ל.

¹⁷ "אברם" בגימטריא קטנה, עולה למניין 9,

וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם, לָךְ לְךָ וְגו' -
לפי שהיה אברהם משוטט בדעתו, איך נולד מטיפת עובד עבודה זרה,
והיום או מחר, יבזו אותו, ויאמרו לו מי היה אביך.
לכך אמר לו הקדוש ברוך הוא, כלך מזו המחשבה,
אני אעשה אותך בריה חדשה, ולכך שינה שמו,
לומר, שאותו שהיה בן תרח, שמו אברם, וזה שמו אברהם.
וגם, לא יאמר בארץ פלונית נולד,
אלא, בריה חדשה, שנתחדש בארץ ישראל, בחלקו של הקדוש ברוך הוא,
לזה אמר לו - לָךְ לְךָ מֵאַרְצָךָ וּמִמּוֹלַדְתְּךָ, אל הארץ שמשם לוקח עפרך,
כמו שאמרו ז"ל¹⁸, **שאדם הראשון לוקח עפרו ממקום כפרתו.**
ואברהם, הוא תיקונו של אדם,
אם כן, לצורכך אני שולחך, לזקק עפרך ...
ולזה, אמר לו שְׁיִשְׁנָה שלושה יסודות¹⁹,
**'מֵאַרְצְךָ' - יסוד העפר, 'וּמִמּוֹלַדְתְּךָ' - יסוד האש ... 'וּמִבֵּית אָבִיךָ' - זה יסוד
המים''.**

ה. כתב בספר הקדוש²⁰ "עדן מקדם":
"יצחק אע"ה, כשהתחיל לדבר ליעקב²¹, תחילת דבריו אמר 'הַנְּנִי'²²,

וכמו כן, מילת "אדם" בגימטריא קטנה, למניין 9.

¹⁸ בראשית רבה, פרשה יד', ח'.

¹⁹ ישנם ד' יסודות: עפר, מים, אש, רוח.

ברם, לא הזכיר רבינו זיע"א את עניין ה"רוח", שכן הוא נתקן בעת שינוי השם.

²⁰ ערך "יצחק", אות ד'.

²¹ היינו:

ולעשיו, התחיל ואמר, 'מי אָתָּה' ²³.
והעניין הוא, שאמרו בזוהר הקדוש -
שהנחש לקח מ', 'מכל עץ הגן' ²⁴,
ואחר כך, באו אותיות 'ות' ארבעה פעמים, 'ותרא, ותקח, ותאכל, ותתן' ²⁵,
ונתחברו עם האות מ', והיה 'מְוֹת' ²⁶.
ורבקה, גם כן אמרה 'ות' ד' פעמים, 'ותעש אמו' ²⁷ ותקח ²⁸ ותלבש ²⁹ ותתן ³⁰.

בשעת קבלת הברכות.

²² בראשית, כז' - יח':

"ויבא אל אביו, ויאמר אבי, ויאמר הנני, מי אתה בני".

²³ בראשית, כז' - לב':

"ויאמר לו יצחק אביו, מי אתה, ויאמר, אני בנך בכרך עשו".

²⁴ בראשית, ג' - א':

"והנחש היה ערום מכל חית השדה אשר עשה יהוה אלהים, ויאמר אל האשה, אף כי אמר אלהים לא
תאכלו מכל עץ הגן".

²⁵ בראשית, ג' - ו':

"ותרא האשה, כי טוב העץ למאכל, וכי תאוה הוא לעינים, ונחמד העץ להשכיל, ותקח מפריו ותאכל,
ותתן גם לאישה עמה ויאכל".

²⁶ כזה:

ות

ות מ ות

ות

²⁷ בראשית, כז' - יד':

"וילך, ויקח, ויבא לאמו, ותעש אמו מטעמים, כאשר אהב אביו".

²⁸ בראשית, כז' - טו':

"ותקח רבקה את בגדי עשו בנה הגדל, החמדת, אשר אמה בבית, ותלבש את יעקב בנה הקטן".

²⁹ בראשית, כז' - טו':

ואם חלילה וחס, יצחק היה פותח ב-מ', היה נעשה 'מנות' כראשונה, ולא היה תיקון.

אבל, פתח באות ה' ³¹, שנפתח סתימת ה-מ', ובאו הברכות.

אך לעשיו, פתח ב-מ', 'מי אָתָה' ³²,

וזה סימן, שנהפכו כל הקללות עליו ³³.

ובזה יבוא אל נכון, מה שאמר עשיו ³⁴, 'הֲנִיָּה אֲנֹכִי הוֹלֵךְ לְמוֹת, וְלָמָּה זֶה לִי בְכָרְהִי -

כי נזרקה נבואה בפיו, שעתיד לילך למוות, כאשר ילך לצוד ציד להביא,

כי כאשר התחיל יצחק באות מ', נחתם עליו אותיות 'מנות'.

ולכן, אמר עשיו בחרדתו ³⁵, 'וַיַּעֲקֹבֵנִי זֶה פְּעַמִּים, אֶת בְּכָרְתִי לָקַח, וְהִנֵּה עֹתָה לָקַח בְּרַכְתִּי -

הכוונה, כי מעיקרא לקח בכורתי, כשאמרתי לו ³⁶, 'הֲנִיָּה אֲנֹכִי הוֹלֵךְ לְמוֹת',

ואותה 'הֲנִיָּה' שאמרתי לו, עתה נתקיימה, על ידי שלקח את ברכתי שהיא אות ה'.

"ותקח רבקה את בגדי עשו בנה הגדל, החמדת, אשר אתה בבית, ותלבש את יעקב בנה הקטן".

³⁰ בראשית, כז' - יז'.

"ותתן את המטעמים ואת הלחם אשר עשתה, ביד יעקב בנה".

³¹ היינו:

יצחק אע"ה, בכניסת יעקב אע"ה אליו, בשעת קבלת הברכות,

באומרו אליו (בראשית, כז' - יח'), "וַיָּבֹא אֶל אָבִיו, וַיֹּאמֶר אָבִי, וַיֹּאמֶר הַנְּנִי, מִי אַתָּה בְּנִי".

³² בראשית, כז' - לב'.

"וַיֹּאמֶר לוֹ יַצְחָק אָבִיו, מִי אַתָּה, וַיֹּאמֶר, אֲנִי בִנְךָ בְּכֹרֶךָ עֹשֵׂוֹ".

³³ "מדבר קדמות", משם הנשיא בעל "מצת שמורים" זלה"ה, בדרשותיו - כתב יד.

³⁴ בראשית, כה' - לב'.

³⁵ בראשית, כז' - לו'.

³⁶ בראשית, כה' - לב'.

ונשארה לי אות מ', שנתחברה עם אותיות 'ות', ונעשה 'מנות',

ונתקיימה ³⁷, 'הנה אֶנְכִי הוֹלֵךְ לְמוֹת', שאמרת.

וזהו גם כן, דקדוק דברי יצחק בחרדתו, שאמר ³⁸, 'מי אֶפֹא הוא הַצֵּד צִיד', כי תיבת 'הוא', היא לכאורה יתירה -

אכן, כפי האמור שם, רִמָּז, שעשיו שהוא לפניו, פתח לו ב-מ',

וזהו, 'מי אֶפֹא'.

אבל 'הַצֵּד צִיד', שהוא יעקב, כבר התחלתי ב-ה' ... אם כן, מוכרח, שגם 'בְּרוּךְ יְהוָה' "

1. בהקדמתו להלכות על פרשת "בלק", כתב ³⁹ רבינו הרי"ח הטוב זיע"א:

"אמרו רבותינו ז"ל ^{40 41}, 'חייב אדם לברך מאה ברכות בכל יום'.

וזו היא תקנת דוד הע"ה, על ידי מעשה שהיה,

שהיו מתים בכל יום מאה נפשות מישראל, ולא היו יודעים על מה ועל מה היו מתים,

עד שחקר, והבין ברוח הקודש,

ותיקן לברך מאה ברכות בכל יום, וסר המוות ⁴².

ורמז לדבר ⁴³, 'וַיִּנָּאֵם הַגִּבֹּר הַקָּס עָלָי - בגימטריא מאה ⁴⁴.

³⁷ בראשית, כה' - לב'.

³⁸ בראשית, כז' - לג'.

"וַיִּחְרַד יִצְחָק חֲרָדָה גְּדֹלָה עַד מָאד, וַיֹּאמֶר, מִי אֶפֹא הוּא הַצֵּד צִיד, וַיָּבֵא לִי, וְאָכַל מִכָּל בְּטָרָם תְּבוּאָה, וַאֲבָרְכֶהוּ, גַּם בְּרוּךְ יְהוָה".

³⁹ בספרו הקדוש "בן איש חי".

⁴⁰ מנחות, מג' ע"ב.

⁴¹ וכן נפסק להלכה בטור ובשו"ע (או"ח, סימן מו', סעיף ג').

⁴² במדבר רבה, פרשה יח', כא'.

ואמרו רבותינו ז"ל⁴⁵ -

סָמַךְ לַמָּאָה בְּרֻכּוֹת מִן הַתּוֹרָה, בַּפְּסוּק⁴⁶, 'וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל, מָה ה' אֱלֹהֶיךָ שֹׂאֵל
 מֵעַמְּךָ, כִּי אִם לִירְאָה אֶת ה'',
 אֵל תִּקְרִי מָה', אֵלֵּא מָאָה.

והן הן מאה ברכות, שהם ליראה את ה' ולאהבה אותו, ולזכרו תמיד, על ידי
 המאה ברכות שמברך בכל יום.

ונראה לי בסייעתא דשמיא, הטעם שהועיל תיקון ק' ברכות, להכניע הסטרא
 אחרא - דרגא דמותא, וסר המוות -

כי ידוע, דבסטרא אחרא, יש ת' כוחות,

בסוד⁴⁷, 'וַיִּשְׁבּוּ הַמַּלְאָכִים אֶל יַעֲקֹב, לֵאמֹר, בָּאֲנִי אֶל אַחִיךָ אֶל עֵשָׂו, וְגַם הִלְךְ
 לְקַרְאֲתָךְ, וְאַרְבַּע מֵאוֹת אִישׁ עִמּוֹ.

והם מספר רע עין⁴⁸.

ונרמזים, באות ת' של 'מות', שנתחברה עם אותיות מ-ו באכילת חוה מעץ הדעת,
 שזה גם כן נסתבב והתחיל מן ראיית עיניים,

דכתיב⁴⁹, 'וַתִּרְאֵהָ הָאִשָּׁה כִּי טוֹב הָעֵץ לְמַאֲכָל, וְכִי תִאֲנֶה הוּא לְעֵינַיִם, וַנְּחַמְדָּה הָעֵץ
 לְהִשְׁכִּיל, וַתִּקַּח מִפְּרִיָו וַתֹּאכַל וַתִּתֵּן גַּם לְאִשְׁתָּהּ עִמָּה, וַיֹּאכְלוּ,

ולכך, נתחברה אות ת', עם אותיות מ-ו ונעשה 'מות'⁵⁰.

⁴³ שמואל ב', כג' - א'.

⁴⁴ כן הוא במדרש הנ"ל.

⁴⁵ כך הוא ביאור הגמרא, על פי שיטת רש"י הקדוש (מנחות, מג' ע"ב. ד"ה "מה ה' א-להיך").

⁴⁶ דברים, י' - יב'.

⁴⁷ בראשית, לב' - ז'.

⁴⁸ העולים בגימטריא למניין ארבע מאות.

⁴⁹ בראשית, ג' - ו'.

⁵⁰ ביאור העניין, נתבאר לעיל באות ה'.

והנה, במאה ברכות, יש מאה אזכרות⁵¹,

וכל אזכרה, יש ארבע אותיות, הרי ת' אותיות⁵².

לכך, במאה ברכות, בְּטַל המוות של מאה אנשים, שכל גוף אחד מהם בנוי בארבע יסודות⁵³, שהם ת' יסודות אנשים - שהיו מתים בכל יום, שזה נמשך, מן ת' כוחות סטרא אחרא, הרמוזים באות ת' של 'מות'."

ז. על מאמר הכתוב בפרשתן⁵⁴, "וַיֹּאמֶר לְאַבְרָם, יָדַע תֵּדַע כִּי גֵר יִהְיֶה זְרַעְךָ בְּאֶרֶץ לֹא לָהֶם, וְעַבְדוּם, וְעָנּוּ אֹתָם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה", כתב רבנו בחיי זיע"א:
"טעם המספר הזה בגלות מצרים, לא נודע ...

אמנם, אם תדקדק, תמצא -

כי המספר הזה, נזכר ברוב המקומות אצל 'עין הרע',

כי 'עין רע', מספרו ארבע מאות⁵⁵,

ואות תי"ו, תכלית כל האותיות,

וכן 'עין הרע', מְכַלָּה הכל.

ולפי שְׁנֵתוּסָף באברהם אות ה"א, שהיא מידת הדין,

⁵¹ היינו:

בכל ברכה, יש פעם אחד שם הוי"ה ברוך הוא,

וממילא, במאה ברכות, יש מאה פעמים שם הוי"ה ברוך הוא.

⁵² היינו:

בכל שם הוי"ה ברוך הוא, יש ד' אותיות,

וממילא, במאה ברכות, יש ד' מאות תיבות משם הוי"ה ברוך הוא.

⁵³ היינו:

ד' יסודות, של עפר - מים - אש - רוח.

⁵⁴ בראשית, טו' - יג'.

⁵⁵ יעויין לעיל באות הקודמת.

לכך שלטה בו 'עין הרע', שהוא מכח הדין,
שנגזר על זרעו להשתעבד ארבע מאות שנה, כמספר 'עין הרע', לפי ששלטה בו
עינו של שטן.

וזהו שאמר 'יִדְעַ תִּדְעַ כִּי גַר יִהְיֶה זְרַעְךָ' -
כלומר, 'זרעך' הנולד מבין שתי ההי"ן⁵⁶, שהם מידת הדין, ושלטה בו 'עין
הרע', שהוא מכח הדין,
לכך, 'וְעַבְדוּם, וְעָנוּ אֹתָם אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁנָה'.
וכן תמצא בעפרון החתי, שהיה לו 'עין הרע',
וכן 'עפרן', בגימטריא 'עין רע'⁵⁷, כמו שהזכיר ארבע מאות⁵⁸.

וכן תמצא בעשו, המתפרנס ממידתו של יצחק שהוא מידת הדין, שהיה לו 'עין
רע',

ודרשו חז"ל⁵⁹, 'וְרוּחַ תְּשִׁימוּ בֵּין עֵדָר וּבֵין עֵדָר'⁶⁰ -

⁵⁶ היינו:

אות י', של שרי,

התחלקה ל-ב' אותיות ה',

אחת נתנה לה, ונקרא שרה,

ואחת נתנה ל-אברם, ונקרא אברהם.

⁵⁷ היינו:

מילת "עפרן", עולה בגימטריא למניין 400,

וכמו כן, מילת "עין רע", עולה בגימטריא למניין 400.

⁵⁸ היינו:

במה שאמר עפרון החיתי לאברהם אע"ה (בראשית, כג' - טו'), "אֲדֹנָי שְׁמַעֲנִי, אֲרֶץ אַרְבַּע מֵאוֹת שָׁקֶל כֶּסֶף
בִּינִי וּבִינְךָ מֵה הוּא, וְאֶת מִתְךָ קִבַּר".

⁵⁹ בראשית רבה, פרשה עו', ח'.

⁶⁰ בראשית, לב' - ז'.

למה אמר יעקב כן?

כדי להשביע עינו של אותו רשע,

וכתוב בו ⁶¹, 'וְאַרְבַּע מְאוֹת אִישׁ עָמוּ'.

ומצאתי בבראשית רבה ⁶², 'וְאַלּוֹ עֵינָיו, כְּעֵינֵי אֲנָשָׂא בְּקֶרְנָא דְא' -

'זו מלכות אדום הרשעה, שהיא מכנסת עין הרע בממונו של אדם'.

והנה, על מאמר הכתוב בפרשתן ⁶³, 'וְאֶעֱשֶׂה לְגוֹי גְדוֹל, וְאֶבְרָכָה, וְאֶגְדֹּלָה שְׁמֹךְ, וְהָיָה בְּרָכָה', כתב רש"י הקדוש ⁶⁴:

"וזהו 'וְאֶגְדֹּלָה שְׁמֹךְ' - הריני מוסיף אות על שמך, שעד עכשיו שמך אברם מכאן ואילך אברהם,

ואברהם עולה רמ"ח, כנגד אבריו של אדם".

ולאור דבריו של רבינו בחיי זיע"א, כתב מו"ז הגה"ק רבינו עמור אביטבול זיע"א ^{65 66}:

דהנה, כאשר הודיע הבורא ית"ש לאברהם אע"ה, ששמו יקרא אברהם ולא אברם,

נתיירא אברהם אע"ה עד למאוד, שכן, באות ה' שולטת "מידת הדין - ועין הרע",

⁶¹ בראשית, לב' - ז'.

⁶² פרשה עו', ו'.

⁶³ בראשית, יב' - ב'.

⁶⁴ הובא ברש"י ישן.

⁶⁵ בספרו הקדוש "עומר התנופה".

⁶⁶ הייחוס שלנו לאותו גאון וקדוש:

הוא דרך מרת זקנתי - הרבנית הצדקנית מרים עובדיה ע"ה (אשת חבר כחבר למו"ז הגה"צ רבי דוד מסעוד עובדיה זיע"א,

ודרך הסבא של אשתי שתבלחט"א - המנוח הצדיק רבי ציון תורג'מן זצ"ל.

וממילא אם כן, לא יוכל להתקיים בו מאמר הבורא ית"ש⁶⁷, "וְאֶעֱשֶׂה לְגוֹי גְדוֹל".
ועל כך, הודיע לו הבורא ית"ש⁶⁸, "וְהָיָה בְרָכָה",
והיינו, שאף על פי כן, לא תשלוט בדך "מידת הדין - עין הרע", בעניין הבנים.

ח. המעיין במאמר הכתוב האמור בפרשתן⁶⁹, "וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל אַבְרָם, לֵךְ לְךָ
מֵאֶרֶץ וּמְמֹלַדְתֶּךָ וּמִבְּיַת אֲבִיךָ, אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אֲרָאָךְ":
יראה ויבין, שהמילים "לֵךְ לְךָ", עולים בגימטריא למניין 100.
והנה, המילים הבאים בפסוק שלאחר מכן⁷⁰, "וְאֶעֱשֶׂה לְגוֹי גְדוֹל, וְאַבְרָכְךָ, וְאֶגְדְּלָה
שְׁמֶךָ, וְהָיָה בְרָכָה", מלמדים אותנו:

- א. מילת "וְהָיָה", מרמזת על שם הוי"ה ברוך הוא.
- ב. מילת "בְּרָכָה", באה ללמדינו על עניין הברכות.
והיינו:

שעל אברהם אע"ה, מוטלת החובה, לקיים ולתקן את עניין מאה ברכות⁷¹.
והנה, זמן ישיבתו של אברהם אע"ה בארץ ישראל, היה 100 שנה,
שכן, בגיל 75 הוא יצא מחרן⁷², ובגיל 175 הוא נפטר בארץ ישראל⁷³.
וכמו כן, כאשר ילד אברהם אע"ה את בנו - יצחק אע"ה, הוא היה בגיל 100
שנים⁷⁴.

⁶⁷ בראשית, יב' - ב'.

⁶⁸ בראשית, יב' - ב'.

⁶⁹ בראשית, יב' - א'.

⁷⁰ בראשית, יב' - ב'.

⁷¹ וכפי שכתבנו לעיל באות ו', מדברי רבינו הרי"ח הטוב זיע"א:

בעניין ק' פעמים שם הוי"ה ברוך הוא, אשר בו ד' אותיות, שהם מניין ד' מאות המסלק את המוות.

⁷² בראשית, יב' - ד'.

⁷³ בראשית, כה' - ז'.

וכבר למָּדְנוּ הגה"ק רבינו מרדכי הכהן זיע"א ⁷⁵ :

שמניין ק', מרמז על מילת "קדושה".

ומאחר שכבר למָּדְנוּ הגה"ק רבינו מרדכי הכהן זיע"א ⁷⁶ :

שאברהם אע"ה, בהיותו נקרא אַבְרָם, זכה לתקן את "אדם הראשון" ⁷⁷,

אם כן, כאשר נפרט את שמו של "אדם הראשון" בגימטריא גדולה, נקבל את מניין "מָה".

וכבר נתבאר לנו באות ו', בדברי רבינו הרי"ח הטוב זיע"א :

"ואמרו רבותינו ז"ל ⁷⁸ -

סָמַךְ למאה ברכות מן התורה, בפסוק ⁷⁹, 'וְעַתָּה יִשְׂרָאֵל, מָה ה' אֱלֹהֶיךָ שֶׁאֵל מְעַמְּךָ, כִּי אִם לִיְרָאָה אֶת ה' ,

אל תקרי 'מָה', אלא מאה".

והוא עניין "מאה ברכות", אשר היה בו באברהם אע"ה.

ומעתה, יתבאר ויתברר לנו, כדלהלן.

דהנה, קודם לברית בין הבתרים, אמר אברהם אע"ה, לבורא ית"ש ⁸⁰, "וַיֹּאמֶר אַבְרָם, אֲדֹנָי יְהוִה מַה תִּתֶּנּוּ לִי, וְאֲנֹכִי הוֹלֵךְ עֲרִירִי, וְכֵן מְשַׁק בֵּיתִי הוּא דִּמְשָׁק אֶלְיָעֶזֶר",

⁷⁴ בראשית, כא' - ה'.

⁷⁵ בספרו הקדוש "שפתי כהן" עה"ת, בריש פרשתן (בראשית, כא' - ה').

⁷⁶ בספרו הקדוש "שפתי כהן" עה"ת, בריש פרשתן (בראשית, יב' - א').

והובא לעיל באות ד'.

⁷⁷ "אברם" בגימטריא קטנה, עולה למניין 9,

וכמו כן, מילת "אדם" בגימטריא קטנה, למניין 9.

⁷⁸ כך הוא ביאור הגמרא, על פי שיטת רש"י הקדוש (מנחות, מג' ע"ב. ד"ה "מה ה' א-להיך").

⁷⁹ דברים, י' - יב'.

⁸⁰ בראשית, טו' - ב'.

ובביאור מאמרו, אפשר :

שאת מילות הכתוב "מה תתן לי", יש לקרוא בניחותא!

והיינו :

את מילת "מה", שמלמדת על עניין מאה ברכות, ומרמזת על עניין קדושה, ועל ימי שנותיו בארץ ישראל, ועל הגיל שבו הוא ילד את יצחק אע"ה,

"תתן לי", והיינו, שכבר תיקנתי את כל זאת.

וממילא אם כן, מפני מה, "וְאַנְכִי הוֹלֵךְ עֲרִירִי"!? :

ט. ידועה ומפורסמת, דרשתם של רבותינו ז"ל⁸¹ :

"ארבעה חשובין כמת - עני, ומצורע, וסומא, ומי שאין לו בנים.

עני - דכתיב⁸², 'כִּי מָתוּ כָּל הָאֲנָשִׁים',

מצורע - דכתיב⁸³, 'אֶל נָא תְהִי כְּמֹתִי',

וסומא - דכתיב⁸⁴, 'בְּמַחְשָׁכִים הוֹשִׁיבֵנִי כְּמֹתֵי עוֹלָם',

ומי שאין לו בנים - דכתיב⁸⁵, 'הֲבֵה לִי בָּנִים וְאִם אֵין מִתָּה אֲנֹכִי'."

ובביאור העניין, יש לומר :

שמכיוון שמי שהוא "רע עין", אזי, הוא מביא מוות לעולם,

⁸¹ נדרים, סד' ע"ב.

⁸² שמות, ד' - יט':

"וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל מֹשֶׁה, בְּמִדְוַן, לֶךְ שֶׁב מִצְרַיִם, כִּי מָתוּ כָּל הָאֲנָשִׁים הַמְּבַקְשִׁים אֶת נַפְשִׁךְ."

⁸³ במדבר, יב' - יב':

"אֶל נָא תְהִי כְּמֹתִי, אֲשֶׁר בְּצִאתוֹ מִרְחֹם אִמּוֹ, וַיֹּאכַל חֶצִי בְּשָׂרוֹ."

⁸⁴ איכה, ג' - ו':

⁸⁵ בראשית, ל' - א':

"וַתֵּרָא רַחֵל, כִּי לֹא יִלְדָה לְיַעֲקֹב, וַתִּקְנֶה רַחֵל בְּאֶחָתָהּ, וַתֹּאמֶר אֶל יַעֲקֹב, הֲבֵה לִי בָּנִים - וְאִם אֵין מִתָּה אֲנֹכִי."

ממילא, מי שאינו יכול להיטיב לזולתו, אזי, הוא בבחינת "רע עין", וכבר סופו ידוע.

והיינו:

שהאדם שהוא "עני, מצורע, סומא, מי שאין לו בנים", הרי שאינו יכול להיטיב לזולתו,

ואם כן, בתוכו מונחת בחינת "עין הרע", וממילא "מוות".

ולפיכך:

הפריע לאברהם אע"ה, עניין "חיסרון הבנים",

שכן, כל זמן ואין בו את כוח ההולדה, אזי, יש בו את עניין ה"מוות",

ואם כן, הוא לא הצליח להשלים ולתקן את עניינו של אברהם אע"ה.

ומעתה, נשכיל ונבין, את עניינו של רבי פרידא ותלמידו⁸⁶:

שכן, רבי פרידא, ידע, שתכלית עבודתו בעולם הזה, היא לא להיות "רע עין",

ומכיוון שהמילים "רע עין", עולים בגימטריא למניין ארבע מאות,

הוא הפקיר את עצמו בעבור תלמידו, וזאת, בכדי להתרחק ממידה זו,

ועל ידי כך, הוא נעשה "טוב עין" בתורתו.

ולפיכך:

כאשר שאלו אותו מן השמים, איזה שכר הוא רוצה לקבל,

הוא שוב העדיף את זולתו, ובחר בכך שהוא וכל בני דורו יזכו לעולם הבא.

וכשראו זאת מן השמים, הבינו, שהוא הצליח להשלים את תיקונו,

ומחמת כן, נתנו לו את זו ואת זו^{87 88}.

⁸⁶ וכפי שהוא לעיל בדברינו באות ג'.

⁸⁷ ומרגניתא טבא, מצאתי בדבריו של רבינו הרי"ח הטוב זיע"א (בספרו הקדוש "בן יהודע"):

"נראה לי בסיעתא דשמיא, טעם לארבע מאה זימני, כי אותו תלמיד היתה גוברת עליו השכחה ביותר.

ל. ומעתה, נשכיל ונבין, להלכה ולמעשה:

שכל הרוצה להיות תלמידו של אברהם אע"ה, יוכל לעשות זאת!
ובלבד, שיקפיד הקפדה יתירה, בקיום מצוות "מאה ברכות", על כל כלליה
ופרטיה.

ובהקפדתם, הרי הוא, מתקן את חטאו של אדם הראשון,
ובהקפדתם, הרי הוא, מסלק מעל עצמו ומעל סובביו, את בחינת "רע עין",
ובהקפדתם, הרי הוא, מסלק את עול הגלות והשיעבוד,
וממילא, הוא מביא חיים לעולם.

והנה, הנהגה זו, היתה, אצל דודי הגה"ק רבי שלמה אסולין זיע"א:
אשר הקפדתו בעניין הברכות, היתה, מן המפורסמות,

ידוע, כי השכחה באה מצד הקליפה הנקראת 'רע עין',

כי רעה עיניה בתלמידי חכמים, ששונים הלכות,

ולכן, כשהיה שונה לו ארבע מאה זמני, היה נשבר כח הקליפה, הנקרא 'רע עין' -

שהוא מספר ארבע מאות, שמתחלק לארבע מאות כוחות,

בסוד (בראשית, לב' - ו'), 'באנו אל אחיך אל עשו, וגם הלך לקראתך, וארבע מאות איש עמו'."

⁸⁸ עיין בהערה הנ"ל, ויעיין עוד מה שכתב רבינו זיע"א:

"ועוד נראה לי בסייעתא דשמיא, להסביר הטעם יותר,

כי משורת הדין, חייב הרב לשנות לתלמידו ארבעה פעמים,

אך רבי פרידא נהג 'טובת עין', לשנות לתלמידו ארבע מאות פעמים, נמצא עשה מאות במקום אחדים."

ואפשר:

שהוא עניין "מאה ברכות", הנתבאר בזה,

שכן, ד' מאות פעמים אותם לימד רבי פרידא את תלמידו, לחלק ל-ד' פעמים אותם היה חייב לשנות לו
מעיקר הדין,

עולים למניין מאה.

וכל הרואהו מזכיר שם שמים בסילודין, היה מקבל "יראת שמים", ומרגיש בחוש את הבורא ית"ש לנגד עיניו.

ולאור המתבאר, חושבני - לקוצר עניות דעתי:

שהקפדה זו, היא שסילקה ממנו את עניין "רע עין",

והביאה אותו, להיות "טוב עין" - כרבי פרידא, בהרבצת התורה לזולת שאין בדומה לה!

ובהרגשת כאבם וצערם של בני אברהם אע"ה, בבחינת "עֲמוּ אֲנֹכִי בְּצָרָה" ⁸⁹ !

ולא לחינם, שנסתלק מעמנו בשבוע זה:

וזאת, להורות לנו, להלכה ולמעשה, את הדרך אשר נלך בה, ואת המעשה אשר נעשה.

יהי רצון, שתורתנו הגדולה והעצומה אשר השאיר אחריו ברכה בעולם הזה, תעמוד למליץ יושר, לזרעו אחריו ולכל בני אברהם אע"ה - אשר אהבם כנפשו ממש ⁹⁰,

בבחינת, "הַמָּקוֹם" - ספריו הקדושים והבהירים ואלפי שיעוריו, אשר הניח מקום להתגדר בהם ⁹¹, "יִנְחֵם אֶתְכֶם, בְּתוֹךְ שְׂאֵר אֲבְלֵי צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם",

שכן, "אֲבְלֵי צִיּוֹן וִירוּשָׁלַיִם", יודעים ⁹², ש"מיום שחרב בית המקדש, אין לו להקדוש ברוך הוא בעולמו, אלא, ד' אמות של הלכה".

"נִפְּשׁוּ בְטוֹב תְּלִין, וְזָרְעוּ יִרְשׁ אֶרֶץ" ⁹³. אמן.

⁸⁹ תהילים, צא' - טו'.

⁹⁰ ויעוין עוד בצוואתו הקדושה והמרטיטה, אשר זכינו לפרסמה לאלפים ולרבבות.

⁹¹ על פי מכילתא דרשב"י, פרק יח' פסוק יז'.

⁹² ברכות, ח' ע"א.

⁹³ תהילים, כה' - יג'.

צוואתו של הגה"ק רבי שלמה אסולין זיע"א נלב"ע ז' במרחשוון התשפ"ד

בן יבלחט"א הגה"צ רבי מאיר שליט"א ומרת שמחה תחי'

(מחבר הספרים: שמן למאור, שלמי שמחה, שלמי חגיגה, מעיין גנים,
דקדוקי תורה - ז' כרכים, כפל לשון. וש"ס)

לשמיעת שיעורי הרב זצ"ל: 073-295-1310

יום ה' ט"ז אדר תשפ"ג

צוואה

הנני כותב מתוך ייסורי נפש וגוף ביד משותקת וכתב רועד ולא קריא את הדברים דלהלן.

הגעתי לימים אשר אין לי חפץ בהם, ונבחר מות מחיים. אני מלאה הלכתי וריקם השיבני ד'.

אך בי ישוב יהפוך ידו כל היום. אותי נהג ויולך חושך ולא אור. וכדומה שאני סובל כדוגמת מה שנאמר על איוב בבבא בתרא ט"ז א' שבור את החבית ושמור את יינה.

אין בכח אנוש לתאר כמה ייסורי נפש וגוף אני סובל רק ביום אחד. ואין משקל שיכול לשקול את הייסורים. ועתה שהוכבדו הייסורים יותר יותר עד סכנת חיים, וכל יום הוא משל לייסורים של מחר, אמרתי לרשום שורות אלו לבני ולבנותי ולכל רעי וידידי.

דרך כמה אנשים לכתוב בצוואתם בקשות שיעשו לעילוי נשמתם, ואני לא כן עמדתי, כי אם אין די מצער פטירת אביהם וכל צער הלוויה ושיבת שבעה מתוך ייסורי נפש וגוף שצריך להוסיף עליהם צוואות.

והצדיקים שבקשו שילמדו לעילוי נשמתם, לא עבורם עשו, אלא למען אנשי דורם שיוכלו להתחבר עליהם ולהיטיב להם.

אבל אדם רגיל תמה אני מה הוא עשה בחייו למה לא למד בעצמו ולעילוי נשמתו את כל ששה סדרי משנה, ואם ירא מן הדין שיעשה תשובה באמת כל יום ולמה ישליך על ילדיו לעשות לעילוי נשמתו עם ציווי.

לכן הנני להודיע לכל זרעי אחרי, שמדין אב שמחל על כבודו כבודו מחול, הנני מוחל מראש על כל דבר כיבוד בין בחייו בין לאחר מותו, וכל מי שירצה לעשות דבר מה לעילוי נשמתו יעשה זאת לעילוי נשמתו בהתנדבות ומתוך

צוואתו של הגה"ק רבי שלמה אסולין זיע"א נלב"ע ז' במרחשוון התשפ"ד

בן יבלחט"א הגה"צ רבי מאיר שליט"א ומרת שמחה תחי'

(מחבר הספרים: שמן למאור, שלמי שמחה, שלמי חגיגה, מעיין גנים,
דקדוקי תורה - ז' כרכים, כפל לשון. ושא"ס)

לשמיעת שיעורי הרב זצ"ל: 073-295-1310

הרגשה קלה, ולא יתאמץ כלל, בין בלימוד משנה בין בעליה על הציון
והדלקת נר לעילוי נשמת, בין בשנה ראשונה בין לאחר מכן.

ומיד לאחר השבעה יחזור כל אחד לחיים הרגילים כמה שיוכל ברוגע
ובשלוה מבלי שום הרגשת מחויבות כלל. רק אם מרגיש צורך נפשי לעשות
דבר מה לעי"נ יעשה והכל ברוגע ובנחת ושלוה.

ועתה יש לי להודיע לכל ידידי ואהובי נשמות ישראל היקרים לי מאוד,
שהיות וסבלתי הרבה בחיי הן בידוע והן מה שלא ידוע, ולא מצאתי שום
נוחם בצערי, אמרתי לרשום שורות אלו.

אין אתי יודע מה יהיה עמי לאחר פטירתי אבל רצוני חזק להיות משען
ומשענה לכל הסובלים ייסורים בין ברוחניות ובין בגשמיות, ואפילו למי
שיחשוב שהוא הרשע הכי גדול.

לכן מתוך מחשבה רק להועיל ולא לצער כלל, אם אפשר שכל מי שירגיש
צער הן בגשמיות הן ברוחניות, ימחול נא להיכנס לחדר בבית לבד, ולהדליק
עבור נשמתו ולומר: אני מדליק נר זה לעילוי נשמת פלוני בן פלוני, ויפרש
את בקשתו ויוכל לשפוך את ליבו על יד הנר ככל מה שירצה הן באריכות
הן בקצרה, ואפילו אם יחשוב שהוא רשע ופושע גדול, יש בליבי מקום לכל
מי שחושב שהוא רשע ופושע לשמוע דבריו באריכות.

ולא יחוס על טרחתי אלא יחוס על עצמו. ואם יהיה אפשרות בידי להועיל
ארצה מאוד להועיל ואם לא אוכל להועיל אקווה לעטוף אותו באהבה
וחיבה ולתת לו בלב תנחומים ותקווה טובה. ואם גם זה לא אוכל,
מקסימום הפסיד נר קטן ולא טרח הרבה.

כל זה כתבתי בישוב הדעת ומתוך הרבה מחשבה והתלבטויות עד שהעזתי
לכתוב דברים אלו, ואקווה להיות לעזר לכל הסובלים ברוחניות וגשמיות.

ממני הנפרד מכם באהבה עצומה רק בגוף וקשור עם כל נשמות ישראל בלי
יוצא מן הכלל באהבת עולם.

שלמה אסולין

לזיכרון עולם בהיכל ה'

- הגה"ק רבי רפאל משה אלבאז בן רבי שמואל זיע"א
- הגה"צ רבי דוד מסעוד עובדיה בן אסתר זיע"א
- הגה"צ רבי חיים וואלקין בן צביה זיע"א
- הגה"צ רבי משה איבגי בן אסתר זיע"א
- הגה"ק רבי שלמה אסולין בן שמחה (שתח"י) זיע"א
- רבי אברהם איבגי בר רחמה זצ"ל
- רבי שלום איבגי בר רחמה זצ"ל
- צורי (צורישדי) גניש ז"ל בן יולנדה תחי'
- אפרים (אפי) ביתן בן קונפיטה ז"ל
- משה חיון בר קוקה ז"ל
- דב לוסטרניק בר אביבה ז"ל
- משה מושי מקסים בן לילה תהילה ז"ל

~~~

- הצדקת מזל טוב אלבאז (לבית סודרי) בת רבקה ע"ה
- הצדקת מרים רמו עובדיה בת אסתר ע"ה
- הצדקת ברוריה מויאל בת חוה ע"ה
- זוהרה פרץ (לבית כהן) בת רחל ע"ה
- מזל טוב סיגלר (לבית עובדיה) בת זוהרה ע"ה
- רחל עמוס (לבית מלכה) בת אסתרלייה ע"ה
- אליס חוה עישה לוי (לבית סיבוגי) בת גרסיה ע"ה
- חנה בת ליליאן ע"ה
- חנה אילוז בת פרוחה ע"ה
- איילה בת נעמי ע"ה

לעילוי נשמתם הטהורה

של כל הקדושים והקדושות אשר נרצחו על קידוש ה'

במלחמת שמחת תורה תשפ"ד